

kelle südda oli wiha waeno täis olnud, neid kolm kuo ikka ueste oli waatnud, heitis temma põlwili mahha, palwe sanno ärdaste luggemas. Toušis siis kergitud süddamega üles ja astus kirriko uksest wälja. Seal tuli üks poisike temma wasto, kes kibbedaste nuttis; ja se oli selle mehhe poeg, kes sedda teist wallusal wišil oli pahhandanud. Poisike tõttis selle wasto, kes seält kirrikust wälja astus, ja ütles süggawa äggamisse al: „Minno wanna tadikenne on äkkitselt surmani haigeks sanud. Käskis sind palluda, kermeste omma jure tulla.“ — Teine joudis nore mehhe sammo, ja sai peagi senna. Haige tõstis Pead üles, pakkus kät teisele ja ütles maddala heäleaga: „Anna andeks sedda suurt süüd, mis minnul sinno wasto on.“ Teine kostis: „Jesus on sedda wiha ka- utanud, mis mul süddames oli sinno wasto. Ei ma tea ühtegi ennam sest süüst, mis pärrast sa andeks pallud minno käest.“ —

Haigel jooksid silmapisaratad temma kah- watud pallet möda, ja mollemad lahkusid süddamelikko armastusfega teine teisest. Teine kallast omma perre pole, teine om- ma iggawesse isša ma pole.

IV.

Ewangeliummi jeud.

Kaks Arabia ma meest, Hamid ja Enof nimmi, ollid ello aeges tullises wihas issekeskis olnud, ja teine teisele ni paljo melehaigust ja kahjo teinud, kui ial neil woimalik oli olnud. Igga ue päwaga kaswis nende waen tiggendamaks. — Enof il oli pärris-sullane, Silas nimmi. Se oli Jhsanda jünger, kes Ewangeliummit möda omma ello aias, ja tru oli keiges asjus, nenda et temma isfand tedda auus- tas ja armastas, ning keige omma warra